

TAKO JE GOVORIO TESLA

Da li je dokazani intuitivni genije, naučnik i pronalazač znao za više-dimenzionalne prostorno - vremenske strukture, na osnovu čega je osmislio jedan od najkontroverznijih patenata – još neostvareni uređaj za korišćenje tzv. radijantne energije.

Na samom početku ovog teksta moramo raščistiti jednu stvar. Perpetuum mobile u smislu klasično-naučnih postavki – ne postoji! Međutim, ideje o postojanju tzv. “free energy” uređaja koji bi, po mom mišljenju, mogli predstavljati neku vrstu (višedimenzionalnih) energetske konvertora – ipak ne bi trebalo potpuno odbaciti.

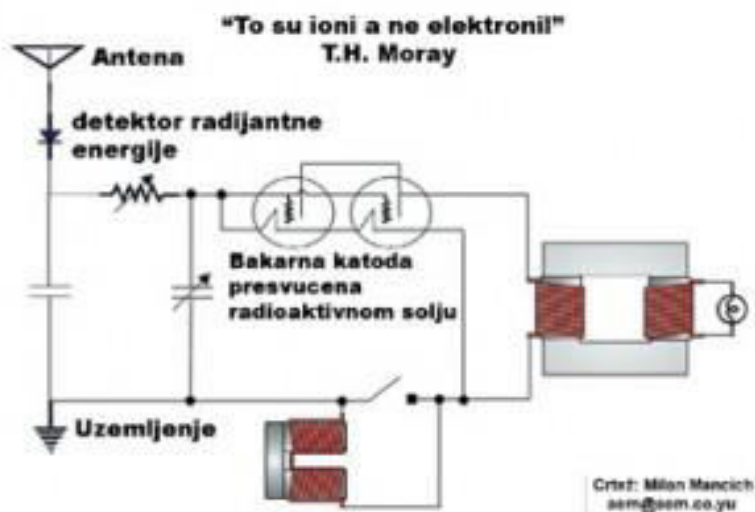
Naime, prema mojim istraživanjima, a u skladu s Modelom Kvantizovanih Gustina Energije [1], čiji sam autor, objektivnu realnost – pored materijalne stvarnosti - dela neke vrste subrealnosti koju vidi (meri ...) i opisuje klasična fizika, kao neodvojivi i sastavni deo više realnosti čiji je ona “deo”, postoji još jedan – onaj koji predstavlja inverzno-opozitnu formu te (klasičnoj nauci dostupne) subrealnosti. Takvu (višu) realnost moguće je opisati samo preko višedimenzionalnih prostorno-vremenskih struktura. Sa tog aspekta i u tom smislu, moguće je pretpostaviti mogućnost postojanja uređaja koji bi apsorbirali energiju sa “one” strane konvertujući je „na ovu stranu” i stvarajući tako privid „stvaranja slobodne energije” iz „ničega” i iz „nigde”, što ove uređaje, u asocijativnom smislu, čini bliskim perpetuum mobile mašinama i zbog čega im, možda, savremena nauka do sada nije poklanjala dovoljno pažnje.

Ovo smatramo i jednim od osnovnih razloga zbog kojih su i mnoge ideje Nikole Tesle zapostavljene i napuštene kao jednostavno „nemoguće i neostvarljive” jer se „protive” spoznajama klasične nauke. Cilj našeg istraživanja i jeste da ove, prividno opozitne, stavove približimo, bez narušavanja važećih postulata savremene fizike, kvantne teorije i teorije relativnosti i uz puno poštovanje Maksimalove teorije.

Uništeni zapisi

Jedan od možda najkontroverznijih patentiranih aparata Nikole Tesle jeste uređaj za korišćenje radijantne energije. Nažalost, osim nekoliko dokumenata u kojima je definisao osnovne principe (na primer, „Apparatus For The Utilization of Radiant Energy”, US Patent 685,957), detaljniji podaci o rezultatima koje je postigao nisu mi dostupni. Veoma je zanimljivo i to da su drugi zapisi brojnih eksperimentatora koji su koristili te ili slične principe rada, uglavnom uništeni ili su jednostavno nestali.

Jedan od takvih uređaja je tzv. Thomas Moray Radiant device [2,3]).

Prema oskudnim zapisima, Tomas Henri Morej bio je jedan od prvih koji je na osnovu Teslinih patenata napravio neku vrstu konvertora „kosmičke energije”. Postoje, navodno, brojni svedoci, raznih zanimanja, niza njegovih eksperimenata u kojima je demonstrirao rad svojih uređaja. Prema meni dostupnim opisima, rad tih uređaja zasnovan je na nekoj vrsti „transmutacije” jer su korišćene srebrna i bakarna šipka koje su se „trošile”. Svedoci su opisali da su sasvim slobodno mogli razgledati i premeravati sve delove uređaja, izuzev najvažnijeg dela: cevi-detektora: Pored dve

zavojnice, step-down transformatora – odnosa 1000:1 – i nekoliko kondenzatora različite veličine, uređaj je koristio dve elektronske cevi kao oscilator. Ono što je ostalo kao najveća nepoznanica jeste

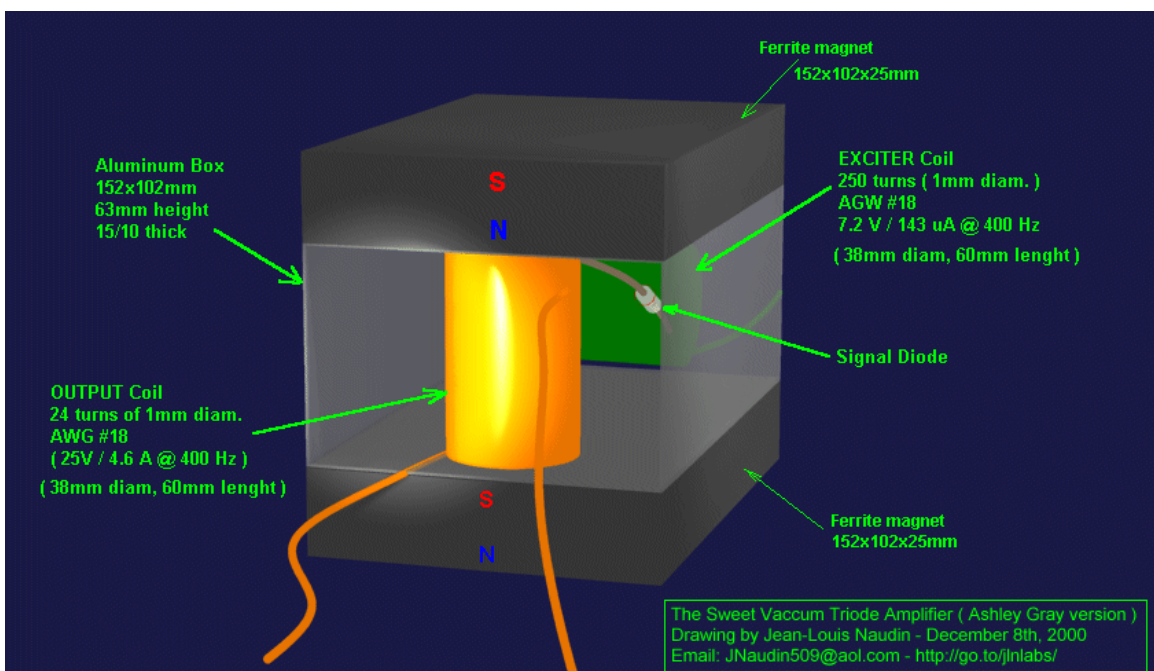
cev detektora, detector tube, i činjenica da ove cevi nisu koristile termo-jonsku emisiju (nisu imale vlakno za grejanje) nego (neki?) radioaktivni izvor.

Ceo uređaj je bio veličine omanjeg kofera, težine oko 20 kilograma, a po 17 sati neprekidno napajao je sijalice ukupne snage od 50.000 W! I kada bi bila priključena pegla (još 1 kW) sijalice nisu pokazivale ni najmanju promenu sjajnosti; pri tome, svetlost koju su emitovale bila je čisto bela, „na plavom kraju” spektra, a ne kao što je uobičajeno – na žutom. Na fotografijama sijalica koje su napajane radijantnom energijom mogu se videti veliki tamni prstenovi, opisani kao „krug crne magle” ili „vlastita senka” sijalice čija je cela „unutrašnjost” izgledala „belo usijana”. Veoma je interesantno da klasični voltmetri ili ampermetri nisu mogli izmeriti postojanje radijantne energije. Što je još neobičnije, svi veliki potrošači (nekoliko kilovata) bili su napajani provodnicima NESRAZMERNO malih prečnika, pri čemu su bili sasvim hladni! Tom energijom mogli su biti pokretani i motori, ali malo drugačije motani nego klasični, pri čemu su imali preko 36.000 obrtaja u minutu, u toku rada NISU SE grejali, a u mraku se oko njih mogla videti ljubičasta aura ...

Gde je „izvor” radijantne energije koju je koristio Tomas Henri Morej i kakva je je ona bila? Po rečima samog izumitelja: „... *Mr. Moray believes there exists a band of vibrations or waves beyond the light rays*”. Teslini opisi sunca kao nepresušnog izvora radijantne energije ukazuju na isti objekat, a naš model, nudeći teslion kao kvant nosilac Teslinih talasa, na neki način, potvrđuje isto [1].

Nepouzdan rad

Jedan od veoma neobičnih i interesantnih aparata iz oblasti tzv. free-energy konvertora jeste Floyd Sweet-ov VTA uređaj. Imajući u vidu konstrukciju, bolji naziv bi možda bio *Magnetic Amplifier ili Space energy Transductor*. Ali širom sveta odomaćen je naziv Vacuum Triode Amplifier, a naročito Sweet's Floyd VTA, iako uređaj, kako to u svom članku [4] kaže Majkl Votson, niti koristi fizički vakuum kao izvor energije, niti imalo liči na triodu ... O ovom aparatu postoji mnogo više podataka nego o Morejevom radijantnom uređaju i na Internetu se mogu naći podaci o nekoliko mogućih radnih verzija.

U uputstvima za gradnju stoji napomena da on radi vrlo, vrlo nepouzdanu dajući povremeno na svojim izlazima velike količine energije, čiji je izvor potpuno nepoznat. U suštini uređaj sačinjavaju dve (osnovne) zavojnice postavljene pod uglom od 90°, dakle u položaju u kojem je klasična EM indukcija minimalna i kako normalan transformator NE MOŽE da radi, iznad, ispod ili unutar kojih se nalazi BaFe magnet, posebno pripremljen za rad VTA uređaja, postupkom koji se naziva „kondicioniranje”. To je, u stvari, dugotrajan postupak ponavljanja magnetiziranja ali u suprotnim smerovima, sukcesivno, sve dok

se ne postigne sasvim specifičan oblik magnetnih domena unutar BaFe medijuma, pri čemu čak i fizička struktura magneta biva izmenjena tako da magnet „pamti“ frekvenciju koju je imala „uzbudna“ struja za vreme kondicioniranja (hiljadama AmperZavoja !), pa će istu frekvenciju posle generisati na izlazu. Najbolji rezultati dobijaju se u radu sa frekvencijom od 400 Hz, pri čemu je dužina žice korišćene kao “output coil” oko 350 m, što takođe nije slučajna vrednost.

VTA je, inače, uređaj koji pri „upumpavanju“ energije od oko 1 miliWat, na izlazu daje celih 100 Wati, što zvuči naprosto neverovatno. Prerma opisu malobrojnih korisnika, on je u stanju da danima neprekidno daje energiju, pri čemu ispoljava izuzetno neobične efekte. Zašto onda tako velika efikasnost nije iskorišćena i taj uređaj se ne proizvodi u fabrikama?

Odgovor je jednostavan. Suština i pravi mehanizam rada ovog neobičnog uređaja, zapravo, NIKOME NISU POZNATI, iako postoje brojne analize i niz pretpostavki. To je osnovni razlog još veoma nepouzdanog i nepredvidljivog ponašanja ovog uređaja, čiji je rad praćen nizom problema. Uređaj, na primer, jednostavnoprestane da radi na nepredvidivo-neodređeno vreme od nekoliko sekundi ili minuta, da bi zatim nastavio rad u kontinuitetu čija se dužina, takođe, ne može predvideti, a to može trajati danima. Zanimljiv je podatak da VTA uređaji, na primer, posle jačeg zemljotresa obavezno prestaju da rade neko (takođe neodređeno) vreme! Klasični obrasci vezani za broj namotaja i iskustvo u dobijanju željenog izlaznog napona sasvim su neupotrebljivi. Isto tako, konvencionalni instrumenti i metode merenja (Amperi, Volti, Wati...) nisu u korelaciji s realnošću: dok voltmetar i/ili ampermetar pokazuju znatan porast (ili smanjenje) energije, sijalice kao potrošači ne ispoljavaju, baš, nikakve promene u osvetljaju, a važi i obrnuto!

Podatak, koji budi najveću sumnju u verodostojnost jeste da VTA uređaji u toku rada GUBE NA TEŽINI. Naime, što je veće opterećenje, količina energije koju potrošač priključen na uređaj troši, veći je procenat težine koju uređaj gubi (!?), što se tumači porastom antigravitacije kao pratećem efektu korišćenja NEGATIVNE energije koju, navodno, generiše.

Ništa manje egzotično ne zvuči ni podatak da magneti i zavojnice koje sačinjavaju VTA uređaj imaju temperaturu za desetak stepeni Celzijusovih stepeni nižu od svoje okoline, ako se opterete snagom većom od 1 KW (!?). Štaviše, izazivanjem kratakog spoja na izlaznim žicama, nakon veoma jakog bleska svetlosti (brilijant flash) u momentu dodira, žice će biti obložene INJEM (“... frost was observed on the wires ...”)!!!

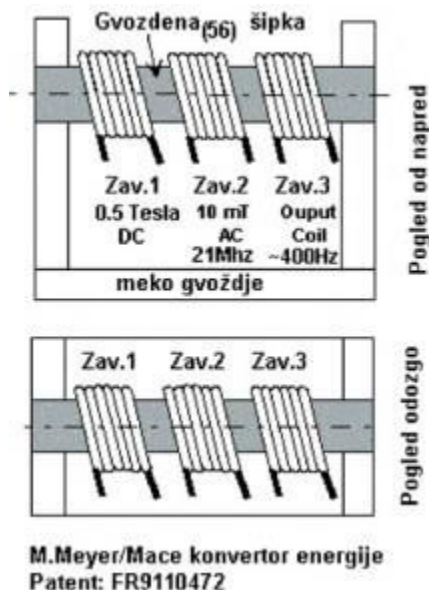
Sniženje radne temperature VTA uređaja verifikovali su drugi istraživači (John Bedini, John R.R. Searl), a zbog naglašene korelativnosti s Teslinim objašnjenjem izvora radijantne energije napomenimo samo još zapažanje da noću sijalice slabije svetle nego danju, kada je njihova sjajnost приметно jača. Ovo je još jedan podatak koji govori u prilog ideje da bi „misteriozni“ izvor Tesline radijantne energije mogao biti u sunčevom vetru.

Značaj rezonance

Postoji niz eksperimentalnih uređaja koji, navodno, stvaraju neuporedivo veću snagu od one koja im je upumpana na ulazu, ali većina je zasnovana na patentima i osnovnim principima koje je ustanovio Nikola Tesla.

Sledeći uređaj koji ćemo analizirati jeste Michel Meyer-Mace solid state energy converter. Ovaj aparat [5] je predstavljen na JLN Labs veb sajtu: “The Quest For Overunity”, posvećenom istraživanjima slobodne energije, autora Jean-Louis Naudin-a, u grupi projekata-uređaja: “Scalar EM research: The Time Energy Pump project”. Zaštićen je francuskim patentom: FR2680613 od 26.02.1993. godine. Prema napomeni gospodina J.L. Naudin-a, princip rada podseća na onaj kod Sweet VTA uređaja, pri čemu „... the Inductor coil can also be replaced by two simple magnets and the iron rod by a simple iron plate between them ...”. Moje mišljenje je identično, s tim što ulogu gvozdene šipke kod VTA uređaja preuzimaju atomi gvožđa sadržani u BaFe supstratu.

Kod Michel Meyer-Mace solid state energy converter-a koristi se feromagnetski nuklearno-rezonantni efekat (autori su ga nazvali efekat izotopske promene) koji se javlja unutar cilindrične gvozdene šipke (56Fe) na koju su namotane tri zavojnice. Krajevi šipke povezani su „U” profilom od mekog (56Fe) gvožđa, kako je prikazano na slici.

Prema opisu datom u patentnoj prijavi, prva zavojnica (coil#1) jeste generator stalnog magnetnog polja, jačine 0,5 T, zbog čega se napaja malom istosmernom strujom da bi se postigla što ravnomernija orijentacija nuklearnog spina svih atoma gvoždja (^{56}Fe) unutar šipke. Druga zavojnica (coil#2) jeste „ulazni namotaj” koji, zapravo, predstavlja „aktivator nuklearne magnetne rezonance”. Napaja se sinusoidalnom strujom frekvencije 21 MHz i odgovarajuće veličine, tako da jačina polja iznosi 10-4 T dozvoljavajući tako rotaciju nuklearnih spinova atoma gvoždja za 1800. Treća zavojnica (coil#3), jeste „izlazni” namotaj ovog uređaja, a predstavlja kolektor, tj. neku vrstu „sakupljača energije” koja se tokom izotopske promene atoma gvožđa 56 u izotop 54 (isotopic mutation ^{56}Fe in ^{54}Fe), oslobađa u svim tačkama gvozdene šipke.

Prema objašnjenjima samih pronalazača, za „unošenje” energije u jezgro atoma gvožđa 56 koja izaziva „izotopski efekat” koristi se princip nuklearne magnetske rezonance.

Protoni (ovaj atom ih ima 26) atoma gvožđa 56 imaju početni nuklearni magnetni moment žiroskopskog kretanja koji je zavisen od realne mase atomskog jezgra. Gubitak realne mase (2 neutrona), koji je rezultat izotopske promene ^{56}Fe u ^{54}Fe , nadoknađuje se obnavljanjem energije kroz modifikaciju žiroskopskog momenta, povećanjem brzine rotacije.

Tvorci smatraju da je sam proces izotopske promene zasnovan na činjenici da postoji razlika između totalne mase atoma gvožđa 56 (56.52 ajm, koja se dobija kao suma pojedinačnih masa od 26 protona, 30 neutrona i 26 elektrona, koji čine atom gvožđa 56) i realne mase celokupnog atoma gvožđa 56, koja ima vrednost 55.85 ajm. Ova razlika (defekt) mase odgovara određenom iznosu energije veze po nukleonu za taj atom i ona se razlikuje od energije veze po nukleonu za izotopski atom gvožđa 54 za tačno 105 eV. Ukoliko se baš tolika energija dovede na ulaznu zavojnicu (coil#2), taj „energetski dodatak” će izazvati nestabilnost atoma i radioaktivni prelaz atoma gvožđa 56 u izotop gvožđa 54, uz oslobađanje 2 neutrona koji će se prirodnom radioaktivnošću transformisati u vodonik. Taj proces bi, po tvrdnjama autora pronalaska, na izlaznoj zavojnici (coil#3), trebalo da generiše energiju od 20.000 eV. Pogodnom konstrukcijom ta se zavojnica može učiniti, ujedno, primarnim namotajem transformatora kojim se primljena (sakupljena) energija konvertuje u komercijalno upotrebljivu formu, 110-220-380 V, frekvencije 50 do 400 Hz. Na taj način ovaj uređaj može predstavljati potpuno autonoman generator male snage.

Iz prethodnog (moja interpretacija teksta iz patentne prijave) može se uočiti da opisani konvertor energije u svom radu koristi principe koji su veoma slični principima rada na kojima je zasnovan i rad VTA uređaja, čija je osnova Teslin Radiant Energy device. Sa aspekta Modela KGE, ti principi su, zapravo, sasvim identični, što nije ni malo neobično jer zakoni opšte-rezonantnih energetskih odnosa (energy density quantifying), koji najviše odgovaraju našem modelu, potpuno su saglasni sa Teslinim idejama o rezonansi čiji je značaj on stalno naglašavao.

Teslini talasi

Analizirajući pojam Teslinih talasa i tesliona [1], njihovog kvanta nosioca, i polazeći od vrednosti poluprečnika Zemlje, došli smo do vrednosti mase mirovanja tesliona: $m_{T0} = 1.1 \cdot 10^{-49}$ kg kojoj (u talasno-čestičnom smislu) odgovara (Teslin) talas frekvencije 14.8 Hz i do „energetski graničnog” (u klasično čestičnom, tj. čestično-talasnom smislu) objekta mase $2.97 \cdot 10^{-48}$ kg, kojem (u talasno-čestičnom smislu) odgovara „talas” frekvencije 404.59 Hz ili talasna dužina od 741 480 m. Ova veličina talasne dužine iz „tamo”, projektovana „ovde”, u skladu sa postavkama modela VOS-a [1], ima vrednost $\lambda = 702.16$ m. Sve komercijalne antene imaju dipol veličine $\lambda/2$, pa bi u tom smislu ovom talasu odgovarala dužina od 351,08 metar.

Činjenica da gotovo svi free energy konvertori najbolje rade na frekvenciji od oko 400 Hz, pri čemu dužina žice izlazne zavojnice ima vrednost veoma blisku vrednosti od 350 m (npr. Sweet's Floyd VTA output coil ima 600 (about 600 turns) zavoja na telu dimenzija 6" x 4" + winding former, i to daje ukupnu dužinu žice od približno $(16\text{ cm} \cdot 2 + 11\text{ cm} \cdot 2 + 2\text{ cm}) \cdot 600 = 336\text{ m}$ što se od naše $\lambda/2$ dužine koja odgovara Teslinim talasima (351.08 m), zaista, neznatno razlikuje (uz mogućnost da, praktično, te dve veličine budu čak identične) – još jedna od činjenica koje govore u prilog osnovanosti naše ideje da je Nikola Tesla zaista (dok su Morey, Floyd i drugi samo razradili i unapredili njegove ideje) koristio sasvim novu vrstu talasa, kvalitativno različitih osobina od klasičnih EM talasa koji se, kako smo već rekli, od razlikuju u istom smislu u kojem se razlikuju i optički talasi od mikrotalasa ili gama od x-zračenja.

Da je Model KGE, naprosto, u neverovatnoj saglasnosti s realnošću, može se videti iz činjenice da dužina od 351.08 metara koja čini $\lambda/2$ dipol „ovde” gledana iz „tamo” ima vrednost $\lambda_c = \lambda \cdot 0.037 = 12.98\text{ m}$ (što predstavlja „talas” frekvencije $f = c / \lambda = 23\text{ MHz}$). Vrednost koju smo dobili „teorijski” veoma je bliska vrednosti talasne dužine od 14.28 m, što odgovara frekvenciji signala od 21 MHz koji se dovodi na (coil#2) „aktivator nuklearne magnetne resonance”, tj. na ulaznu zavojnicu Michel Meyer-Mace solid state energy converter-a. Još je zanimljivije da energija talasa od 23 MHz ima vrednost $(E=h\nu) 1.52 \cdot 10^{-26}\text{ J}$, što je veoma blizu vrednosti kinetičke energije koju imaju atomi gvožđa pri malim brzinama, reda veličine 0.5 m/s ($1.15 \cdot 10^{-26}\text{ J}$), a u asocijativnom smislu to odgovara maloj promeni kinetičke energije atoma gvožđa izazvane „golicanjem” atoma signalom frekvencije od 23 MHz.

Upravo identičan izraz koristi i Bearden u svom članku „Free energy – demystified” [6], gde pominje vrlo simpatičan izraz tickler wave: „... *In fact, the transmitter was designed to produce more than one such scalar earth resonance. At any distant point on the earth, a transmitter/receive station could have input a small tickler wave at this frequency into the earth, and its proper antenna tuned to the frequency of the scalar resonance would have produced enormous electrical power. ...*”

Naravno, Bearden govori o Teslinim uređajima za bežični prenos energije, za koje već znamo da su električki-gabaritno sasvim rezonantni, kako sa Zemljom, tako i sa teslionom. U vezi sa pomenutim razmišljanjima, kao još jednu ilustraciju univerzalnosti Teslinih spoznaja i njihove pune saglasnosti sa Modelom KGE, navodim činjenicu da obrazac koji smo svojevremeno dobili analizom eksperimenata G. Nimtza [7], a omogućuje izračunavanje (modelom) preporučenu dužinu „tunela”, $d = 10 \lambda$ za konkretnu, u Nimtz-ovom (Faster Than Light, [7]) eksperimentu korišćenu frekvenciju, i koji primenjen na vrednost srednjeg prečnika Zemlje, daje vrednost talasne dužine od $\lambda = R_z/10 = 6.38 \cdot 10^5\text{ m}$ ili „preporučene” frekvencije $f = c/\lambda = 470\text{ Hz}$ (!) koja je veoma bliska nama dobro poznatoj vrednosti od 404,59 Hz (maksimalna k9 energija, [1]), i što ukazuje na činjenicu da su pojmovi Teslinih talasa, tesliona i „Zemlje-tunela” u zaista veoma velikoj korelaciji.

Ovo bi, možda, mogao biti dovoljan razlog da se sve nerealizovane ideje Nikole Tesle ponovo preispitaju!

U Beogradu, 08.09. 2011.

Goran Marjanović, dipl.ing.

Reference:

1. Model Kvantizovanih Gustina Energije, <http://users.beotel.net/~gmarjanovic>
2. Thomas Moray Radiant device”: http://www.twelvestar.com/Sourceworks/Thomas_Moray.html
3. Tesla Howitzer and Scalar Weaponry, <https://www.scribd.com/document/25499795/Tesla-Howitzer-and-Scalar-Weaponry-Earthquakes>
4. Construction of S.Floyd VTA, <http://jnaudin.free.fr/vta/vtabuild/>
5. Meyer-Mace solid state energy converter, <http://jnaudin.free.fr/html/mmcgen.htm>
6. „Free energy – demystified”, <http://www.cheniere.org/>
7. "Faster than light", <http://www.beotel.yu/~gmarjanovic/envip.html#t>